

Jiljí Kocian

**SMRT JE VRAHŮM
V PATÁCH / KDYŽ
ZÁKON NESTAČÍ**

SMRT JE VRAHŮM
V PATÁCH / KDYŽ
ZÁKON NESTAČÍ

Jiljí Kocian

SMRT JE VRAHŮM V PATÁCH

Barevné svazky laserových paprsků protínaly všemi směry vnitřek haly. Zelená střídala oranžovou a bílou, z podpůrných, modře orámovaných sloupů vystřelovaly fialové nápisy a pulsovaly v rytmu psychedelické hudby. Početný dav návštěvníků se v namodralém oblaku kouřové mlhy vlnil na prostorném parketu.

Muž menší postavy, v tmavé kožené bundě, byl rád, že se předem stačil seznámit s prostředím. Nasadil si černou pletenou čepici a kolem stěn se protáhl k dlouhému barovému pultu, za kterým se činili tři plně zaměstnaní barmani. Z vnitřní kapsy bundy vytáhl pistoli opatřenou tlumičem a barmana stojícího nejbližše střelil dvakrát do hlavy. Potom pistoli zasunul zpět a zmizel ve zmeti rozjařených tančících návštěvníků disco music clubu.

Byl jsem celý natěšený, že si parádně užiju víkendovou pohodu a večer – částečně zmožen denní aktivitou – zasednu po delším čase k televizi. Ve spřízněné vinotéce jsem za tím účelem koupil láhev merlotu a kus špičkového sýra Grand Moravia. Průkaz agenta Interbrigu a pistole zmizely v šuplíku nočního stolku a já šel do kuchyně vybalit nákup.

Ozval se zvonek. Nejdřív jednou krátce, po chvíli dvakrát za sebou.

Přistoupil jsem tiše ke dveřím a kukátkem pohlédl na chodbu. Před dveřmi bytu stál postarší obtloustlý muž v béžové baloňáku.

Byla to ode mě čirá obezřetnost. Vrátil jsem se do ložnice a s pistolí v ruce otevřel dveře.

Muž vypadal zaskočeně. Tázavě se na mě podíval. „Pan Zach?“

Když jsem přikývnul, sjel pohledem níž a na jeho tváři se zračil údiv a podezíravost.

„Kapitán Petura z kriminální služby,“ řekl a zvedl svůj průkaz do výše svých očí. Vnitřní napětí povolilo a já ruku s pistolí připažil.

„Co vás ke mně přivádí, kapitáne. Nějaké společné pátrání?“

Překvapeně pozvednul obočí a bylo jasné, že nechápe.

„Vy nevíte, že jsem zvláštním agentem Interbrigu?“

„Ne, to nevím. Z mojí strany jde o vyšetřování vraždy jistého Ivana Hložánka, který zde v domě bydlel.“

Teď bylo zase na mně, abych překvapeně civěl. Otevřel jsem dveře a vybídl detektiva ať vejde. Chvilku postál v chodbě, zatímco já šel pro služební odznak, abych se identifikoval.

„Promiňte, ta pistole, to byla akorát opatrnost,“ dodal jsem a ukázal služebák. Bylo vidět, jak se mu ulevilo. Zavedl jsem ho do obývacího, usadil do křesla a nabídnul kávu.

Mezitím, co mi popisoval okolnosti vraždy Ivana Hložánka, připravil jsem pro nás oba kávu a zabořil se do křesla naproti.

„Vypadá to na objednanou vraždu. A navíc, tohle je už druhý případ zavražděného barmana.“

„Máte nějaké indicie, proč si vrazi vybrali zrovna lidi z téhle branže?“

„Hodně teorií, ale zatím žádné důkazy. Oba barmani, muži, byli zastřeleni během směny, přímo za barovým pultem, v nočních barech, každý na jiném konci města, Všechno nasvědčuje tomu, že vraždy spáchala jedna a táž osoba. V obou případech se vraždilo Berettou 92F. Podle svědků přišel chlapík menší postavy v tmavé bundě a černé pletené čepici k baru, z pistole s tlumičem vypálil na barmana dvě rány a v nastalém zmatku zmizel. Ani jedno z míst činu nebylo osazeno kamerami, takže záznamy nemáme. Čekáme na výsledek balistiky, ale opravdu všechno ukazuje na stejného střelce. Myslím si, že se tady jedná o demonstrativní vraždy. Nikdo oběti nestřelil někde v noci v zapadlém koutě, ale právě naopak. Tak teď tady chodíme po baráku, vyptáváme se nájemníků, jestli jim třeba nebylo na panu Hložánkovi něco nápadné a tak.“

Tento přístup mi evidentně dával smysl a zatímco jsme chvíli nad kouřící kávou mlčeli a zvenku se pootevřenými balkonovými dveřmi draly dovnitř zvuky ulice, vzpomínal jsem na Ivana Hložánka. Bydlel v našem vchodě. Nebyli jsme žádní blízcí přátelé, ale příležitostně jsme pokecali na chodbě, nebo před domem. To v dnešní době, kdy se mnohdy neznají ani nejbližší sousedé, nebylo rozhodně obvyklé. Jako absolvent hotelové školy jsem měl k jeho profesi blízko, tak možná i proto.

„Napadlo vás někdy, že by se ten Hložánek mohl zaplést s drogami nebo prostitutkami?“ zeptal se kriminalista natvrdo a já mu to těžko

mohl mít za zlé. V prostředí jako jsou noční bary bezpochyby personál udržoval kontakty se zákazníky.

„Co vím, tak nechtěl zůstat jenom u barmana. Studoval management. Takové studium určitě spolyká dost peněz. Budil velmi seriózní dojem. Ovšem taky věděl, že dělám u policie,“

Detektiv to beze slova odkýval, ale stále vypadal rezervovaně.

„Nemohla by tahle vražda nějak souviset s vaším zařazením agenta Interbrigu?“ opáčil policista po předchozím váhání. Chvíli jsem přemýšlel, kriminalista si mě prohlížel.

„Upřímně, detektive. To nemůžu říct. Možná, kdybyste mi mohl poskytnout data k případu, tak bych věc prověřil.“

Nevypadal moc nadšeně.

„Nebojte se, nechceme vám vzít případ, pokud ve skutečnosti neexistuje propojení s Interbrigem.“

Tohle mé ujištění odbyl mávnutím ruky a vysvětlil, že ani on, ani jeho kolegové by neměli nic proti předání případu, ale že jejich náčelník nemá rád, když vyvíjejí aktivitu mimo něj.

„Potom ovšem jednoduše zakročím z vlastní iniciativy. To by nemělo vašeho náčelníka naštvat. Koneckonců jsem znal jednu z obětí a stejně jako vy musím prošetřit možné spojení se mnou.“

Kapitán kriminálky byl s tímhle spokojen. Přátelsky jsme se tedy rozloučili.
